

In Memoriam Riho Koppel

Imelik ja kurb on mõelda, et Rihot pole enam. Aga jäljetult ta kadunud pole, sest on jäänud tema lapsed ja lapselapsed ning mälestused temast.

Mäletan, et see oli üle 55 aasta tagasi, kui ma teda esimest korda kohtasin. See oli tollaegsetel sputnikuvaatlustel. Karm kord nõudis siis, et esimeste kursuste matemaatikud ja füüsikud pidid kohustuslikus korras käima sputnikut vaatlema. Sellest vaatlejate seltskonnast kujunes väga tore sõpruskond ja päris mitu abielupaari – näiteks Riho leidis seal Rutit. Riho oli seal kõrgelt hinnatud kui terase ütlemisega elektroonikaspets. Ta leidis ja parandas iga vea, eriti vene kronograafis, mis sageli tõrkus.

Eredad mälestused on pärit ka sellest ajast, kui ma vene lennuväest tagasi Tõraveresse pääsesin. Mäletan teda kui peahoone kolmanda korruse labori püsielanikku, kelle juures käidi nõu küsima ja õhtuti televiisorit vaatamas, sest seal oli peahoone ainuke televiisor ja Horoskoop oli tollal kuum kaup. Riho juurde mindi ka, kui mingit tööriista vaja läks, mida endal polnud ja tema käest sai alati abi. Sellesse aega jääb ka Viisjaagus suviti ujumas käimine ja ühel kevadsuvel ujumissilla parandamine. Viisjaagus on tegelikult parim vesi ujumiseks ja seda saab vast Ristikujärve veega võrrelda. Tõraverel on siiani maja Kablis, kus suviti saab mere ääres olla. Seda maja tuli sügisel talveks ette valmistada ja kevadel suveks. Selleks sõitis sinna ekipaaž autol ja hakkas tegutsema. Ekipaaži kuulus sageli Riho kui kuldsete kätega meistrimees. Kord kevadel, kui ma ühe toa põrandast läbi vajusin,

sest vamm oli sees, tuli põrand üles võtta ja ära põletada. Korduvalt tuletasime Rihoga seda tööd meelde kui üht jubedamat, mida elus teinud oleme. Maja ettevalmistus lõppes alati saunaga ja te ju kõik teate, et maailma parimad jutud saab ainult saunas rääkida, eriti kui oled seal vaid kahekesi ja õlu on külm.

Sageli kohtasin ma teda metsas, kui veel hulkumas sai käidud ja siis jätkus juttu meil kauemaks.

Tema raskest haigusest teadasaamine rabas meid kõiki. Ja kuigi ta paranes, oli haigus ja kurvad üleelamised seoses tütre ja naise surmaga tema tervist tugevasti õõnestanud.

Minu viimane kohtumine temaga oli märtsi lõpul Maarjamõisas, kui ma arsti ukse taga ootasin ja Riho ootamatult mööda kõndis. Rääkisime temaga – nagu vanamehed ikka – tervisest ja ta ütles, et mitte kuidagi ei taha, et kellelegi vanast peast tüliks jääks.

Selle tema soovi saatus täitis.

Mälestame Rihot.

17.04.2014